

5 RECOMANACIONS PEL MANTENIMENT

5.1. PODA

Els arbres no necessiten poda. El bon equilibri de la copa i del sistema radicular, l'adaptació de l'arbre en el medi, brinden la seva sanitat i solidesa. La poda pot ser perillosa per a l'arbre, ja que pot causar danys i riscos importants, que augmenten quan no es dominen correctament les tècniques de realització.

Es tracta d'abordar, d'una manera planificada, la gestió de l'estructura de l'arbre, en un emplaçament concret, des de la plantació fins a la vellesa. Cal regular la formació de l'arbre jove, la correcció dels seus defectes, i la conducció de la seva estructura cap al desenvolupament natural (en els casos en què hi hagi espai suficient) o la preparació de l'estructura per créixer al màxim en l'espai disponible.

Òbviament, els problemes que s'arribaran a presentar en cas d'una mala gestió són tant més greus com més gran hagi de ser el desenvolupament específic.

Com a regla general, els talls petits causen menys dany a l'arbre que els grans. Per aquest motiu és important realitzar una poda adequada (de formació) dels arbres joves. Esperar a podar un arbre quan és adult pot crear la necessitat de fer talls grans que l'arbre no tancarà fàcilment.

La gestió de l'estructura pot transcendir l'arbre individual i abastar la gestió global del conjunt de l'arbrat. Pot ser que calgui eliminar arbres concrets.

Totes aquestes actuacions només tenen un sentit clar dins d'un programa de gestió de la estructura que, juntament amb altres aspectes, ha d'estar definit en el Pla Director de l'arbrat.

Determinarem tres fases en la vida dels arbres.

- Fase 1: Arbres en períodes formatius
- Fase 2: Arbres madurs
- Fase 3: Arbres en període de declivi (envellits)

El moment vital en el que es troba cada exemplar és el que ens determinarà el tipus de poda necessària.

5.1.1. Esporga de formació

Un cop acabat de plantar, l'arbre ha de superar l'estrès de la plantació. Aquesta fase es veu en la producció de brots petits amb entrenusos curts. La planta jove necessita un desenvolupament vigorós que elevi la seva copa i organitzi la seva estructura.

Però aquest desenvolupament vigorós no es produirà fins que no hi hagi hagut un desenvolupament radicular suficient. I al seu torn, el desenvolupament radicular necessita un bon desenvolupament de copa que li aportï energia i auxines.

No s'ha de començar cap actuació de poda de formació fins que la planta mostri un desenvolupament vigorós de la capçada (elongacions importants). Tota reducció d'aquesta realitzada abans que la planta mostri desenvolupaments vigorosos col·labora al debilitament i allarga el trauma post-plantació.

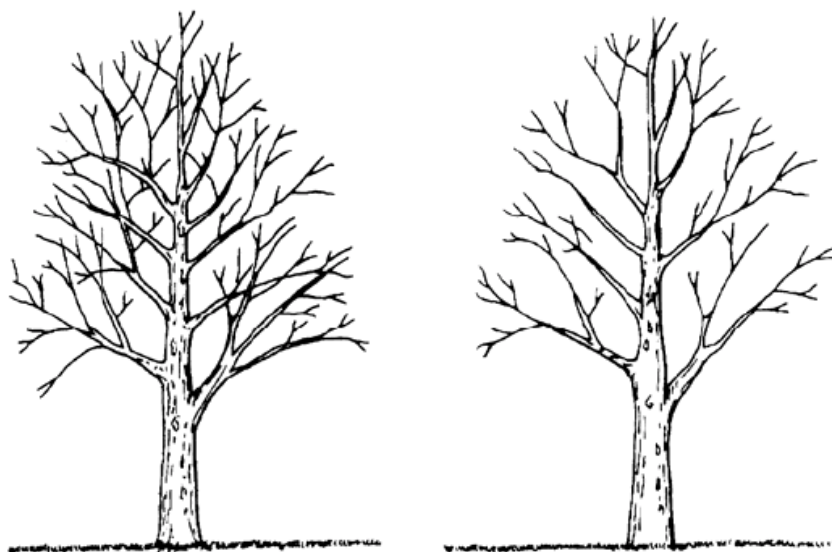
Tot intent de formació abans que la planta mostri desenvolupaments vigorosos està condemnat al fracàs. Els desenvolupaments ordenats només es produeixen (i només es poden conduir) quan la planta entra en vigor.

Si no s'arriba a actuar, l'entrada en vigor d'una planta agreuja i perpetua els defectes existents, però aquesta entrada en vigor és la que permet actuar per corregir aquestes defectes estructurals. Es a dir, hi ha una finestra temporal per fer l'esporga de formació.

5.1.1.1. La correcció de l'arbre jove.

S'ha d'establir una bona estructura de branques primàries de bastida (branques estructurals), quan l'arbre és jove. Les branques estructurals formen l'esquelet de l'arbre adult. Els arbres joves formats de manera adequada desenvoluparan una estructura forta que necessitarà menys poda correctiva quan arriben a l'edat adulta.

L'objectiu de la poda de formació d'arbres joves és establir un tronc fort, amb branques robustes i espaciades adequadament. La resistència de l'estructura de la branca depèn dels mides relatives

Seleccione ramas estructurales fuertes y permanentes, que estén espaciadas de 12-18 pulgadas (30-45 cm).

de les branques, els seus angles i l'espaiament entre les mateixes. Naturalment, això variarà amb els hàbits de creixement del arbre.

Per a la majoria dels arbres joves, s'ha de mantenir un únic tronc líder dominant. No s'ha de tallar l'extrem d'aquest tronc, ni s'ha de permetre que les branques secundàries creixin sobrepassant-lo. Algunes vegades un arbre desenvoluparà troncs dobles, coneguts com tiges codominants, això pot conduir a un debilitament estructural, així que és millor eliminar un d'ells quan l'arbre és jove.

Les branques laterals contribueixen al desenvolupament d'un tronc robust i en forma de fus. És important deixar algunes d'aquestes branques al seu lloc, tot i que eventualment hagin de ser eliminades mitjançant poda posteriorment. Aquestes branques, conegudes com branques temporals, també ajuden a protegir el tronc del sol. Les branques temporals s'han de mantenir prou curtes perquè no obstrueixin o competeixin amb les branques permanents seleccionades. La correcció de l'estructura persegueix corregir els defectes de l'arbre jove, ocasionats per una mala qualitat de la planta, accidents, trauma post-plantació, etc.

Els arbres de viviers presenten sovint branques baixes que els poden fer semblar ben proporcionats quan són joves. Però les branques baixes poques vegades són apropiades per a arbres de gran desenvolupament en un ambient urbà. La formació d'un arbre depèn de la seva funció primària en el paisatge. Per exemple, els arbres en els carrers propers a la calçada s'han de podar perquè permetin com a mínim un espai lliure de 4,5 m per al trànsit. La majoria dels arbres ornamentals en zones de vianants només requereixen un espai lliure de 2,4 m.

L'altura de la branca permanent més baixa està determinada per la funció desitjada de l'arbre i la seva localització. Als arbres que s'utilitzen per a amagar una vista desagradable o com paravent, se'ls pot permetre que ramifiquin des del terra, però aquestes formacions incrementen la inseguretad. La majoria dels arbres de gran desenvolupament en el paisatge s'han de podar eventualment per permetre el pas de persones.

L'espai vertical i radial de les branques a l'arbre és molt important. Les branques que se seleccionen com branques estructurals permanents han d'estar adequadament espaiades al llarg del tronc. Mantenir un equilibri radial amb les branques que creixen cap a l'exterior en totes direccions és important.

Un bona regla bàsica per l'espaiament vertical de branques permanents és la de mantenir una distància igual al 3% de l'alçada definitiva de l'arbre. Això és, un arbre que pot arribar a una alçada màxima de 15 m. hauria de tenir branques estructurals permanents al llarg del tronc cada 45 cm. Cal intentar evitar que dues branques estructurals estiguin disposades una damunt d'una altra, en el mateix costat de l'arbre.

S'ha d'evitar l'aclarida excessiva de l'interior de l'arbre. Les fulles de cada branca han de produir l'aliment suficient per mantenir aquesta branca viva i en creixement. A més, cada branca ha de contribuir per alimentar i fer créixer al tronc i les arrels. L'eliminació de massa fulles pot causar desnutrició, reduir el creixement i perjudicar la seva salut.

Queda clar que aquestes operacions de correcció estructural no s'han d'abordar abans que la planta entri en desenvolupament vigorós.

Les malformacions indesitjables més comuns són:

Forquetes al tronc

Alguns arbres tenen la tendència a desenvolupar branques amb angles d'unió tancats i forquilles estretes. A mesura que l'arbre creix, l'escorça pot quedar englobada profundament dins de l'enforcadura entre la branca i el tronc. A això se li denomina escorça inclosa. L'escorça inclosa debilita la unió de la branca al tronc i pot ocasionar la falla de la branca quan l'arbre és adult. S'han de podar les branques amb unions febles mentre són joves.

Es tracta d'un defecte inadmissible: aquesta planta no ha de comprar-se i no ha de plantar-se. La seva correcció és tècnicament possible, es tracta d'eliminar netament una de les branques de la forquilla; però això, que és raonable fer-ho al viver (quan la planta compta amb tot el seu vigor), no té sentit fer-ho durant o després de la plantació, ja que suposaria menysprear la meitat de la copa en una planta de per si feble.

Aclarit del "nus" o "monyo"

Si es considera que l'altura del got és correcta, s'ha d'abordar l'operació d'aclarit del vas, perquè, de no fer-ho, l'engrossiment progressiu acaba prement unes branques contra les altres amb els consegüents problemes (escorces incloses, etc.).

L'aclarit consistirà en l'eliminació de branques, quan la planta entri en vigor, fins aconseguir un got de 3 o 4 branques ben obertes i orientades (evitar les branques orientades cap al centre, cap façanes, vies de trànsit, etc.). Això pot suposar el sacrifici d'una bona part de la copa, però, atès que l'operació s'efectua amb la planta amb bon vigor (i amb bon desenvolupament del sistema radicular), la recuperació de la copa serà ràpida.

Els brots que, en els següents anys, apareguin a nivell dels talls, s'eliminaran en verd (estiu).

Elevació del vas i recuperació de l'eix central

Si l'altura a la qual es va formar el got es considera excessivament baixa, es precisarà una recuperació de l'eix central, bé per continuar una formació estructural en eix únic, bé per obrir l'eix en got a major altura.

La recuperació de l'eix central, que no es realitzarà abans de l'entrada en vigor de la planta, consistirà en l'eliminació progressiva de tot el brancatge present excepte el brot millor conformat (No necessàriament el més alt i central). Això suposa indubtablement un trauma per a la planta, que, com en el cas anterior, perd bona part de la copa. Però si hi ha realment un bon desenvolupament radicular, la planta superarà bé la crisi.

Els brots que, en els següents anys, apareguin a nivell dels talls donats s'eliminaran en verd (estiu).

Les plantes empeltades freqüentment presenten diversos empelts a una mateixa alçada. Aquests gots normalment no es poden elevar.

5.1.1.2. Esporga asimètrica d'acompanyament.

Anomenem esporga d'acompanyament a l'esporga de formació que adapta un arbre a l'espai disponible des de la seva joventut i fins a la seva maduresa. Aquest tipus d'esporga pren sentit en l'arbrat viari, on sovint ens trobem amb espais insuficients, asimetries i múltiples interferències que impedeixen el desenvolupament natural de l'arbrat.

Fins a l'actualitat, totes aquestes interferències s'han anat solucionant de forma tardana, quan la situació començava a ser crítica: branques entrant als balcons, capçades impeding la visibilitat o interferint amb el trànsit... I això ha causat grans ferides que en molts casos ocasionen podridures i creixements descontrolats, generant una estructura deficient i inestable.

L'alternativa de canviar els arbres existents per altres espècies de desenvolupament contingut és la tendència actual a resoldre aquest problema, que abusa d'arbres que en realitat són arbusts

i que mai tindran gaire creixement. Els beneficis ambientals, psicològics, de temperatura i renovació de l'aire es produeixen a partir d'arbres d'una certa mida, definida segons els autors a partir de 8 m d'alçada/amplada, que difícilment s'aconsegueixen amb arbres petits.

Per això la nostra proposta es basa en la gestió de l'esporga de formació d'arbres mitjans o grans, ja existents o plantats de nou. Només en carrers realment estrets, amb plantacions no asimètriques i on no s'admeti l'anul·lació de les unitats, l'alternativa haurien de ser arbustives grans.

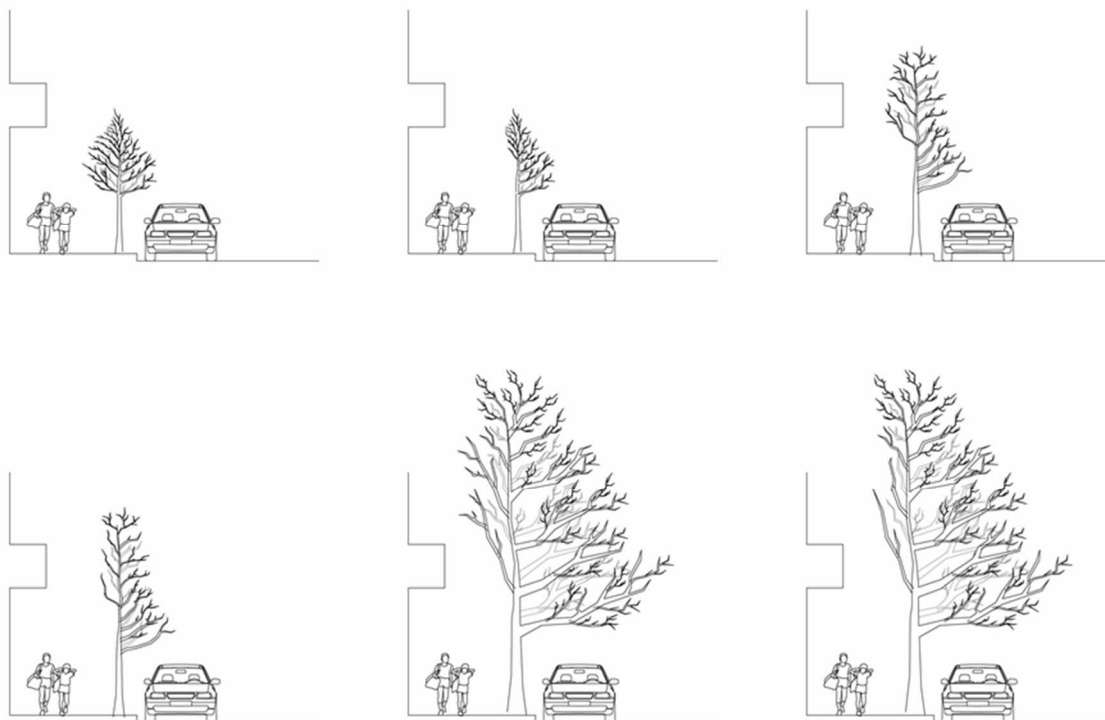
Realitzar correctament l'esporga d'un arbre des de la seva plantació ens permetrà ajudar-lo a generar una millor estructura amb més garanties de futur i ens evitarà haver d'efectuar actuacions dràstiques més endavant. Com en qualsevol esporga de formació cal eliminar branques mortes, trencades, creuades, amb unions febles i d'altres branques que no ens interessin mantenint les que generaran l'estructura final.

Més específicament, l'esporga d'acompanyament consisteix en tallar les branques que creixen cap a una direcció que no ens convé o a una alçada insuficient tant aviat com s'identifiquin, per tal de generar la mínima ferida possible i ajudar a l'arbre a destinar els recursos de creixement a l'estructura amb futur. Sempre que es talli una branca cal fer-ho des del naixement d'aquesta o des d'alguna de les unions per tal d'evitar rebrots i creixements incontrolats.

Aquesta esporga requereix un major seguiment dels arbres i un major freqüència d'intervenció durant els primers anys tot i que amb actuacions molt lleugeres de pinçat i d'eliminació de branques joves. Un cop l'arbre s'hagi format amb les branques que no generen interferències, els treballs es minimitzen fins a pràcticament desaparèixer.

Un dels tipus d'esporga més recomanats en el pla de gestió de l'arbrat de Sant Feliu, és l'esporga asimètrica d'acompanyament. Aquest tipus d'esporga és necessària quan per un dels costats trobem un element que impedeix el desenvolupament natural, com per exemple, les façanes o els balcons. En aquest cas cal limitar el creixement de les branques que neixen en direcció de les façanes, eliminant-ne aquelles més baixes que es preveu que interfereixin amb els balcons, redirigint les que tinguin una mica més d'espai i mantenint el costat de creixement lliure amb el port més natural possible.

Això esdevindrà en exemplars relativament asimètrics que no generaran interferències amb els elements externs i alhora conservaran una gran capçada amb els beneficis que això comporta. Evidentment, la asimetria ha de ser controlada i no es pot admetre qualsevol mida d'arbre en qualsevol espai disponible.

5.1.1.3. Formació en estructura natural.

En espais urbans oberts (tant zones verdes com pavimentades), la norma general ha de ser el desenvolupament de l'arbre en el seu model estructural natural. El correcte disseny i l'elecció intel·ligent de les espècies (desenvolupament màxim, persistència o caducitat de les seves fulles, port, densitat d'ombra, color, etc.) permeten suficients opcions creatives.

Pot ser convenient controlar en determinats espais l'altura lliure sota copa, tant amb la poda de formació com amb posteriors actuacions de refaldat.

La conducció de l'estructura natural necessita l'assoliment de dos objectius simultanis i molt relacionats: l'obtenció d'un eix central únic i dominant, i la presència d'un fort vigor.

Quan tots dos requisits s'han aconseguit, el desenvolupament de l'estructura natural s'obté espontàniament i no es necessiten noves intervencions, llevat dels accidents. La presència de possibles defectes estructurals en la planta jove s'ha d'abordar tal com es s'indica en el punt de correcció dels arbres joves.

D'altra banda, el control de la densitat de l'arbreda al llarg del temps (la implantació conscient d'un nombre d'exemplars molt superior al desitjat en la maduresa de l'arbreda i la eliminació oportuna dels exemplars sobrants) serà moltes vegades un recurs imprescindible per a la correcta gestió (de l'estructura concreta dels arbres, i de l'estructura global de la arbreda i de l'espai), i igualment hauria d'estar recollit en el pla de gestió.

5.1.2. Esporga de reformació o adaptació

Pel que fa als arbres existents, o heretats, cal intentar reconduir-los cap a un port més lliure. S'ha d'estudiar si l'espècie, l'edat, el tipus d'esporga rebut i la ubicació de cada arbre permeten un desenvolupament amb salut i seguretat. En alguns casos, que els arbres estiguin en situacions no reversibles, caldrà seguir amb les esporgues habituals fins la seva substitució.

Els exemplars joves, amb estructures que ja estiguin properes a les naturals o d'aquelles espècies que admeten millor les esporgues intenses són els candidats idonis per a ser redirigits cap a una estructura més lliure. Segons l'estat de cada individu serà necessari diverses operacions i amb intensitats variades fins a aconseguir l'estructura que permetrà que es desenvolupi amb un port natural i amb poques intervencions posteriors.

En molts casos, s'hauran de fer totes aquelles actuacions d'esporga de formació que no s'han executat en el seu moment. Si es realitza en exemplars més o menys estructurats, caldrà realitzar una esporga d'adaptació per adequar l'estructura existent a les condicions espacials del lloc de plantació. Les branques que generin o puguin generar interferències en el futur s'hauran d'eliminar des de la base.

La premissa principal de l'esporga d'adaptada és detectar les possibles interferències i eliminar-les de forma permanent en comptes de mantenir-les amb intervencions periòdiques, com són els pinçats o les reduccions. Reconduint els arbres a formacions asimètriques quan estiguin situats en espais limitats.

Els arbres heretats tot sovint presenten o poden presentar situacions de risc, podridures i malformacions. Són arbres que requereixen un control i una vigilància més gran que els arbres sans i ben formats des de l'inici.

5.1.3. Esporga de manteniment

L'esporga de manteniment té com a objectiu mantenir la integritat de la capçada. Aquesta actuació és pròpia dels exemplars madurs, el quals tenen un creixement molt baix i per tant es realitza amb baixa freqüència.

5.1.3.1. Poda de seguretat

És aquella intervenció que és realitza amb l'objectiu principal de minimitzar el risc d'un arbre. Consisteix en la reducció de la mida d'una o diverses branques o l'eliminació total d'aquestes per tal de reduir el volum i, amb això, el pes i l'esforç que genera un part o la totalitat de l'arbre.

L'execució d'aquesta consisteix en la reducció de la branca (sempre sobre un tira-saba) i la selecció de brots a l'any següent a la reducció.

Aquest tipus d'esporgues, com que acostumen a ser força agressives, obliguen a l'arbre a regenerar la massa foliar fet que requereix de molta energia i per això cal conservar el màxim de fullatge a la resta de l'arbre per a permetre que aquest realitzi la fotosíntesis recuperant l'energia i protegint les zones interiors de la forta insolació, ara que han quedat més exposades.

En arbres insegurs cal fer aquestes esporgues fins la substitució de l'arbre.

5.1.3.2. Refaldat

Consisteix en l'eliminació progressiva de les branques més baixes de l'arbre per tal d'aixecar la capçada fins a l'alçada definitiva per a adaptar-lo a les circumstàncies del lloc on el tenim plantat.

Cal realitzar aquesta operació progressivament per anar amb compte de no eliminar d'una sola vegada més de 1/3 de l'arbre.

L'alçada es determinarà segons les necessitats de cada indret, però com a dades de referència podem establir que per a zones de pas de vianants necessitem 2.5 m i 4.5 m per a pas de vehicles.

5.1.3.3. Terciat

Només es realitzarà per motius de seguretat per tal de disminuir la capçada. L'actuació consisteix a reduir un terç de les branques fins a alguna ramificació (tira-saba), fent-la servir de prolongació, afavorint la cicatrització i evitant una brotada desordenada a prop del tall. Aquest tira-saba actuarà com a guia per tal de generar la nova estructura de la branca.

Es un tipus d'esporga inadequat, una mala pràctica d'esporga, que no s'hauria de fer mai a excepció dels arbres que ja no tenen solució i que presenten inseguretats, fins la seva substitució.

5.1.3.1. Pinçat

Entenem com a pinçat el retall periòdic de la part terminal de les branques per tal de mantenir la forma de la capçada en un espai o amb una geometria determinada. També s'executa amb la

finalitat d'eliminar les fructificacions que produeixen alguns exemplars com les troanes o els tarongers.

És un tipus d'esporga que suposa un cost elevat ja que s'ha de realitzar amb una alta freqüència (1 o 2 vegades a l'any). Normalment a la llarga es convenient substituir els arbres que requereixen un pinçant anual.

5.2. ALTRES ACTUACIONS DE MANTENIMENT

5.2.1. Control fitosanitari

Cal fer un seguiment de l'estat fitosanitari de l'arbrat per a detectar possibles plagues i malalties. S'ha d'establir un llindar per a cada una de les afectacions i s'han de donar les indicacions per als tractaments a seguir. Es donarà prioritat al tractament amb els productes que generen un menor risc per a la salut humana i el medi ambient, sempre seguint el que estableix la normativa i utilitzant els mètodes químics com a últim recurs.

Tant el moment de tractament com el tipus de tractament es determinarà segons el següents criteris:

-El llindar de tolerància: Segons el nivell d'afectació de la plaga es decidirà si cal o no realitzar el tractament.

-La ubicació de l'arbre: El lloc de plantació de l'arbre influeix directament en les molèsties que la plaga genera sobre els ciutadans.

-L'afectació de la plaga sobre l'arbre: Segons el tipus de plaga, l'afectació d'aquesta sobre l'exemplar pot ser visual, fisiològica i/o d'estabilitat de part o de tot l'exemplar.

-L'afectació per plagues de quarantena: Aquelles plagues que poden tenir importància econòmica potencial per una zona determinada.

Els tipus de tractament a realitzar són diversos:

-Culturals: És l'ús de pràctiques horticulturals que tinguin algun efecte sobre la protecció del cultiu. L'objectiu és augmentar la resistència de la planta davant de plagues i malalties. La selecció correcta de les espècies i les millores de les condicions de creixement (sòl, reg...) són paràmetres a tenir molt en compte.

-Mecànics: L'esporga pot ajudar a controlar algunes plagues, sobretot evitant el contagi eliminant-ne les branques afectades.

-Control biològic: Consisteix en l'ús d'organismes vius per a controlar la població de l'organisme que genera la plaga. En general, no elimina la plaga per complet però sí que disminueix la població situant la plaga per sota del llindar de tolerància.

-Trampes de feromones: Aquest tractament es basa en la confusió dels individus mitjançant un producte que imita les substàncies que segreguen els insectes i els atrapa.

-Bandes cromàtiques: S'utilitza l'atracció d'alguns colors sobre els insectes per a capturar-los.

-Endoteràpia: Injecció a pressió del producte fitosanitari a través del sistema vascular. És un mètode molt efectiu i innocu per als ciutadans.

-Tractaments fitosanitaris aeris: tractament basat en l'aplicació del producte ruixant la part aèria de l'arbre. Es procurarà utilitzar productes ecològics sempre que sigui possible.

5.2.2. Reg

Tenint en compte el clima en el que ens trobem, cada cop amb menys pluja i molt concentrada en pocs episodis intensos, i la baixa superfície permeable per la qual els arbres poden rebre aquesta aigua, el sistema de reg són elements clau en la supervivència i el bon desenvolupament de l'arbrat.

Cal establir un sistema de reg que ens pugui assegurar l'aportació d'aigua necessària tant per a l'establiment de l'arbre com per a realitzar regs de suport en èpoques de poca pluja més enllà dels 2 primers anys.

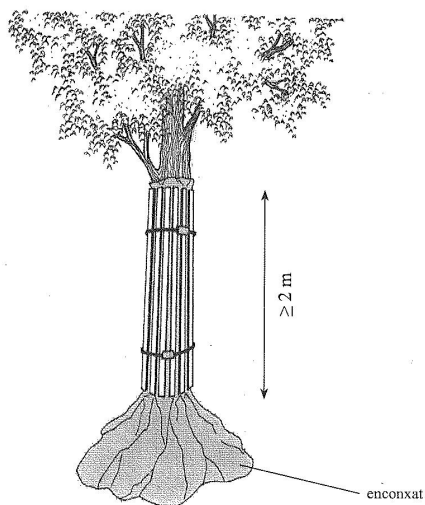
Es recomanable estudiar el reaprofitament de l'aigua pel reg, amb xarxes separatives de freàtic o reutilització del terciari de les depuradores.

5.2.3. Protecció de l'arbrat durant les obres

Cal protegir l'arbrat de totes les actuacions que es realitzin al seu voltant i que puguin afectar-lo tant a nivell aeri com a nivell radicular.

Pel que fa a la part aèria, s'ha de protegir el tronc mitjançant la col·locació de taulons de fusta de com a mínim 2m d'alçada per tal d'evitar cops i rascades pel pas de maquinària i altres. Es col·locarà un material enconxat, com un geotèxtil, per protegir l'escorça del tronc i del peu de l'arbre del contacte amb els taulons i del sistema de subjecció dels taulons.

S'intentarà evitar el pas de maquinària propera a la capçada que pugui malmetre'n les branques. Sempre que, per accident, es trenqui una branca, caldrà que aquesta quedi perfectament tallada i mai esqueixada.

A nivell radicular es defineix una àrea de protecció anomenada **Zona de protecció de l'arbre**, que és aquella essencial per a conservar la salut i l'estabilitat de l'arbre. Per tal d'establir-la, seguim les indicacions de Matheny and Clark, 1998 i del British Standards Institute, que determinen les següents distàncies en funció del diàmetre del tronc de l'arbre a preservar:

Dins d'aquest àmbit no s'hi hauria de realitzar cap tipus d'actuació, rasa o canvi de cota. Sempre que, de forma imprescindible, calgui fer alguna intervenció en aquest espai es realitzarà

ZONA DE PROTECCIÓ DE L'ARBRE			
Tolerància de l'especie als danys en construcció	Edad relativa de l'arbre	Distància des del tronc	
		Múltiple del diàmetre del tronc (M)	Metres per centímetre de diàmetre del tronc
Alta	Jove	6	0,06
	Adult	8	0,09
	Ancià	12	0,12
Mitjana	Jove	8	0,09
	Adult	12	0,12
	Ancià	15	0,15
Baixa	Jove	12	0,12
	Adult	15	0,15
	Ancià	18	0,18

D x M = Distància a la tanca de protecció de l'arbre
D = diàmetre a l'alçada del pit
M = Múltiple extret de la tolerància de l'especie i l'edat de l'arbre

manualment, respectant totes les arrels que apareguin i consultant amb el tècnic la possibilitat de tallar-ne les que siguin necessàries.

També es important evitar la compactació d'aquesta zona prohibint-ne el trànsit amb maquinària i l'acopi de material. Si, per condicionants de l'obra, és inevitable el pas de màquines o vehicles per la zona de protecció es recomana cobrir-la amb mulch, grava i/o taulons de fusta per a minimitzar-ne la incidència.

Sempre que s'afectin arrels de més de 2.5cm de diàmetre, dins o fora de la zona de protecció, caldrà que quedin perfectament tallades i mai trencades. Com més lluny del tronc es tallin les arrels millor. Totes aquelles que queden fora de la zona de degoteig de l'arbre no solen causar danys permanents, tot i que cal tenir en compte la mida d'aquesta i avaluar cada arbre en concret.